

Jeden bolj prebrisan, ko drugi

Bil je kmet, trd človek, ki je pazil bolj na to, da mu hlapec kolikor mogoče veliko naredi, kakor na to, kako da ga nahrani. Ko sta nekega jutra skupaj zajutrkovala, mu reče: „Čuješ, ker sva že tu pri jedi, pa še takoj južinajva, potem se bo lahko ves dan delalo brez prestanka.“ — „No, meni je prav“, reče hlapec in pristavi, ko pojedsta južino: „Hej, gospodar, ako si pri volji, še večerjajva.“ — „Hajdi“, odgovori gospodar. — Ko pa pojedsta večerjo, reče hlapec: „To veš, da se gre po večerji spat. Po večerji še nisem nobenkrat delal; torej grem počivat.“ Kmet se je zastonj mučil, da spravi hudomušnega hlapca na delo. Šel je spat in je spal do prihodnjega jutra. Od takrat ni kmet nikdar več silil hlapca, naj zajutrkuje in južina ob jednem.

F. Kovec.

Bratec in sestra — ateju za god.

God obhaja danes
 Našega se ata,
 In srce nam čutno
 Čuvstva vzbujja zlata . . .
 Kaj naj v god Vam dava? —
 Mala sva čestilca,
 In ubožna tudi,
 Čisto brez darilca! . . .
 Zima ostromrazna
 Cvet je zamorila.
 Daleč proti jugu
 Ptice zapodila . . .
 Kar oko doseže:
 Polja, loge, vrte
 Zima je zakrila
 Pod snežene prte!
 Da je nama cvetje,
 Vse bi Vaše bilo;

Ptičica bi pela
 Vam na razvedrilo! —
 Ali kaj sva rekla? —
 Kdor jo v srcu ima,
 Temu ni pomladi
 Pokončala zima!
 Pomlad v naših srcih
 Vije bujno cvetje,
 In s tem cvetjem družji
 Angeljsko se petje . . .
 Cvetje, pesem srčna —
 Vaše danes bodi;
 Nate to darilce
 Ob veselem godi! —
 Bogec pa dobrotni
 Naj Vas čuva z nami,
 Na veselje deci,
 V radost zlati mami.

Vneslav.

